

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΛΟΥΚΑ (Λουκ. η΄ 41-56)
28 Όκτωβρίου 2018

«Μὴ κλαίετε• ούκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει».

Ἡ φράση αὐτὴ τοῦ Χριστοῦ, ὅπως τότε ἔτσι καὶ σήμερα, προκαλεῖ τὴν λογική μας καὶ θὰ μᾶς προσκαλεῖ πάντοτε νὰ ἀφεθοῦμε μὲ ἐμπιστοσύνη καὶ νὰ παραδοθοῦμε μὲ ἐλπίδα στὴν πραγματικότητα τοῦ μυστηρίου καὶ τῆς ἀλήθειας τοῦ Θεοῦ.

Εἶναι γεγονὸς ὅτι ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποὺ θὰ γεννηθεῖ ἔνας ἄνθρωπος δὲν ὑπάρχει καμία ἄλλη βεβαιότητα, παρὰ μόνο ὅτι κάποτε θὰ πεθάνει. Καὶ ὅμως, αὐτὴ ἡ βεβαιότητα παραμένει μιὰ ἄγνωστη ἐμπειρία. Κανεὶς δὲν ἔχει ἐμπειρία τοῦ θανάτου του. Κανεὶς δὲν «ἔζησε» τὸν βιολογικό του θάνατο, γιὰ νὰ μᾶς πεῖ τί σημαίνει αὐτό. Κανεὶς δὲν μᾶς εἴπε τί βιώνει, ὅταν εἶναι νεκρός. Βέβαια, ὁ Χριστὸς καὶ τὰ χαρισματικὰ μέλη τοῦ Σώματός Του, οἱ ἄγιοι Του, φανέρωσαν τὴν ἀντίπερα ὅχθη τῆς ζωῆς, τὴν πραγματικὴν καὶ ἀφθαρτὴν ζωὴν τῆς αἰώνιότητας μετὰ τὸν θάνατο. Αὐτὴ ἡ βεβαιότητα, λοιπόν, εἶναι πίστη καὶ ἀποκάλυψη, εἶναι μία ἄλλη διάσταση ὑπαρξῆς καὶ ζωῆς, ἡ ὁποία, ὅμως, ἀς μὴν ξεχνᾶμε, ὑπερβαίνει πολὺ τὴν γήινη ἐμπειρία μας. Ἐδῶ, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἐμπειρία τῆς Ἔκκλησίας εἶναι τὰ μοναδικὰ σημεῖα στήριξης τῆς ὑπαρξῆς μας, ποὺ ἀποκαλύπτουν τὸ θαῦμα τῆς Ανάστασης καὶ ὑποδηλώνουν τὸ μυστήριο τῆς αἰώνιότητας. Χωρὶς αὐτά, καμιὰ λογικὴ καὶ καμιὰ ἐπιστήμη, καμιὰ φιλοσοφία καὶ καμιὰ γνώση, καμιὰ δύναμη τοῦ ἔαυτοῦ μας καὶ τοῦ κόσμου τούτου δὲν μπορεῖ νὰ φωτίσει τὰ σκοτάδια καὶ νὰ διαλύσει τὰ ἀδιέξοδά μας. Μόνο ἡ ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ ποὺ γίνεται πίστη τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἀπάντηση στὸ ὑπαρξιακό μας πρόβλημα. Αὐτὴ ἡ ἀλήθεια μᾶς λέει ὅτι ὁ θάνατος δὲν εἶναι πλέον τέρμα, ἀλλὰ ἔγινε ἐν Χριστῷ πέρασμα καὶ μετάβαση στὴν αἰώνιότητα. Μοιάζει νὰ εἶναι μιὰ ἄλλου εἴδους γέννηση στὴν ὅντως ζωή.

Ο θάνατος δὲν εἶναι κάτι ποὺ θὰ ἔλθει τὴν τελευταία μέρα τῆς ἐπίγειας ζωῆς μας, ἀλλὰ κάτι ποὺ ἀντιμετωπίζουμε καθημερινά. Ο τρόπος ποὺ ζοῦμε ἔξαρταται ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὅποιο βλέπουμε τὸν θάνατο. Ἄν ὁ ἄνθρωπος δεχθεῖ ὅτι ὁ θάνατος εἶναι διάλυση καὶ ἀποσύνθεση καὶ ἀφανισμός, τότε ὀδηγεῖται στὴν ἀπόγνωση καὶ τὸ κενό.

Μέσα στὸν παραλογισμὸν ὅτι ζεῖ γιὰ νὰ πεθάνει, δὲν ἔχει ἄλλη ἐπιλογή, παρὰ τὸ «φάγωμεν, πίωμεν, αὔριο γὰρ ἀποθηνήσκωμεν». Ο ἄνθρωπος γίνεται ὑλιστής, ἰδιοτελὴς καὶ κυνικός, ὅπως ἐπιβεβαιώνει ἡ καθημερινή μας πείρα. Ἐδῶ ἡ πίστη εἶναι περιττὴ καὶ γραφική, ἐδῶ ἡ ἡθικὴ παραμερίζεται καὶ ἡ ἀμαρτία γελοιοποιεῖται. Ο χῶρος τοῦ πνεύματος μικραίνει ἐπικίνδυνα καὶ ἔξαφανίζεται. Τὸ σῶμα καὶ οἱ αἰσθήσεις, ἡ ὕλη καὶ οἱ ποικίλες ἀνάγκες της

ἀπολυτοποιοῦνται. Τότε ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ βιαστεῖ, γιὰ νὰ προλάβει νὰ χαρεῖ τὶς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς. Ἡ ἀγωνία τοῦ τέλους ποὺ ἔρχεται καὶ διαλύει τὰ πάντα σκιάζει τὴν ὑπαρξή του. Καὶ μετὰ τὸν θάνατο δὲν ὑπάρχει τίποτα. Αὐτὴ εἶναι ρίζα τοῦ μηδενισμοῦ σὲ ὅλη τὴν γυμνότητά του.

Όμως, εύτυχῶς γιὰ ἐμᾶς τοὺς πιστούς, ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ἐκμηδένιση τοῦ θανάτου καὶ ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς πέρα ἀπὸ τὸν τάφο. Ὁ λόγος τοῦ Εὐαγγελίου μᾶς ὑποδεικνύει μιὰ ζωὴ μὲ νόημα καὶ πληρότητα, μᾶς ὑπόσχεται καὶ μᾶς ἐγγυᾶται τὸ «περισσὸ τῆς ζωῆς», τὸ περίσσευμά της καὶ τὴν συνέχειά της στὴν αἰωνιότητα.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί,
ἡ παροῦσα ζωὴ δὲν εἶναι καταπίεση, γιὰ νὰ ὑποτιμήσουμε αὐτὸν τὸν κόσμο. Δὲν εἶναι μιζέρια καὶ περιφρόνηση κάθε ὄμορφιᾶς καὶ χαρᾶς, ὅπως συχνὰ τὴν παραμορφώνουμε. Εἶναι ἀγώνας γιὰ ἀλήθεια, πίστη, ἀγάπη καὶ ἐλπίδα. Εἶναι σχέση καὶ κοινωνία μὲ τὸν Θεὸ καὶ τὸν ἄνθρωπο. Μιὰ τέτοια ζωὴ ὑπερφαλαγγίζει τὸ φράγμα τοῦ θανάτου καί, τότε, ὅχι μόνο οἱ χαρὲς καὶ οἱ ὄμορφιὲς τῆς ζωῆς, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ αὐτές οἱ λύπες καὶ τὰ δάκρυά της μεταμορφώνονται λυτρωτικά.

Ὅσοι ἀπὸ ἐμᾶς ἔτσι βλέπουμε τὴν ζωὴ μποροῦμε ἐν Χριστῷ νὰ βιώσουμε τὸν θάνατο σὰν ὑπνο ποὺ θὰ μᾶς ξυπνήσει στὴν κοινή ἀνάσταση.

Ἄμην.

[dkpdf-button]